

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 2. februar 2010
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2009-150-1490
Dok.: JEE42541

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 232 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 27. november 2009. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Dennis Flydtkjær (DF).

Brian Mikkelsen

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 232 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes kommentere artiklen "Falske anmeldelser om vold mod børn er en gratis omgang" af 8. januar 2009 fra Information.dk.”

Svar:

I den omtalte artikel gives bl.a. udtryk for, at politiet ikke efterforsker sager om falsk anmeldelse, hvor sagen f.eks. udspringer af, at en person anmelder sin tidligere samlever for vold mv.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet følgende udtalelse fra Rigsadvokaten, hvortil jeg kan henholde mig.

”Det følger af straffelovens § 164, stk. 1, at den, der afgiver urigtige oplysninger til en offentlig myndighed med forsæt til, at en uskyldig derved bliver sigtet, dømt eller undergivet strafferetlig retsfølge for et strafbart forhold (falsk anklage), straffes med fængsel indtil 6 år.

For at der kan ske domfældelse efter straffelovens § 164, stk. 1, skal der bl.a. kunne føres bevis for, at gerningsmanden (anmelderen) har haft forsæt til at afgive urigtige oplysninger, ligesom det skal kunne bevises, at den pågældende har haft forsæt til, at en uskyldig ville blive sigtet mv.

Med hensyn til anklagemyndighedens behandling af sager om overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, kan jeg generelt oplyse, at det ifølge retsplejelovens § 96, stk. 1, er de offentlige anklageres opgave i forbindelse med politiet at forfølge forbrydelser efter reglerne i retsplejeloven. Anklagemyndigheden skal herved påse, at strafskyldige drages til ansvar, men også at forfølgning af uskyldige ikke finder sted.

Denne regel er udtryk for det såkaldte objektivitetsprincip, som bl.a. indebærer, at anklagemyndigheden i forbindelse med tiltalerejsning er forpligtet til at tage enhver omstændighed, der tyder på en mistænks uskyld, i betragtning, samt til ikke at rejse tiltale, medmindre man skønner, at tiltalerejsning vil føre til domfældelse.

Det vil således ikke være i overensstemmelse med det nævnte princip, hvis anklagemyndigheden rejser tiltale i sager, hvor der er en sådan tvivl om beviserne, at der ikke er rimelig udsigt til domfældelse.

Ved afgørelsen af, om der skal rejses tiltale i en sag vedrørende overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, skal anklagemyndigheden således altid foretage en konkret vurdering

af, om det må antages, at man på baggrund af de foreliggende oplysninger kan løfte bevisbyrden for, at den sigtede har indgivet en objektivt set falsk anmeldelse til politiet, og at den sigtede har haft forsæt både i forhold til at videregive urigtige oplysninger og i forhold til, at der ville kunne blive tale om sigtelse mv. af den, som anmeldelsen angik.

På grund af sagernes særlige karakter vil der i en række tilfælde ikke være vidneforklaringer eller andre beviser, der kan belyse forholdet nærmere, og sagens afgørelse vil derfor ofte alene bero på en vurdering af sigtedes og forurettedes forklaring. Det vil derfor i mange tilfælde kunne være meget vanskeligt at bevise, at anmelderen havde det nødvendige forsæt til overtrædelse af bestemmelsen.

Jeg har ikke nærmere kendskab til den konkrete sag, som der er henvist til i den omtalte artikel. Som følge af det, der er anført ovenfor, kan jeg imidlertid mere generelt oplyse, at det forhold, at der ikke er rejst sigtelse mod den forælder, der er blevet anmeldt for f.eks. vold mod sit barn, ikke i sig selv er tilstrækkeligt til, at den anden forælder kan straffes for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1.”